

ת"פ 66977/09/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

14 פברואר 2016

ת"פ 66977-09-14 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 11.1.2015 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: תקיפה סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת גרושים ולהם 3 ילדים משותפים. כתב-האישום המתוקן מחזיק שני אישומים:

בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 12.2.2014, בסמוך לשעה 15:15, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת על מנת לקחת דבר דואר. בין הנאשם למתלוננת התפתח דין ודברים, ובמסגרתם הנאשם ביקש לדעת האם המתלוננת נמצאת בקשר עם גבר אחר. לאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם כי היא מעוניינת להמשיך בחייה ולהכיר גבר אחר, הכה הנאשם על פניה. בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של בת-זוג.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 28.9.2014, בסמוך לשעה 17:00, הגיעה המתלוננת לביתו של הנאשם על מנת למסור לו את אחד מילדיהם המשותפים. בעת ששהתה המתלוננת בביתו של הנאשם, ניגש הנאשם לתיקה של המתלוננת ולקח מתוכו את מכשיר הטלפון הנייד שלה ללא רשותה. הנאשם ניסה לחדור למכשיר ללא הצלחה מאחר שהמכשיר היה נעול באמצעות קוד אבטחה. הנאשם ביקש מהמתלוננת את קוד האבטחה למכשיר, תוך שהוא מאיים עליה באומרו "אם לא תתני לי את הקוד לפלאפון אני שובר לך אותו". לאחר שסירבה המתלוננת למסור לנאשם את קוד האבטחה, ניגש הנאשם לגדר מתכת שהייתה במקום, הטיח את המכשיר בגדר וגרם לניפוצו לרסיסים. מיד לאחר מכן, פתח הנאשם את המכשיר, הוציא מתוכו את כרטיס הסיים ונטל אותו לרשותו. בגין כך, הורשע הנאשם לפי הודאתו

בעבירות של גניבה והיזק בזדון.

3. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה עונשית. בהסכמת הצדדים, הופנה הנאשם לשירות המבחן להכנת תסקיר בעניינו, טרם שמיעת הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

4. מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 42, גרוש בשנית ואב לארבעה ילדים, ללא עבר פלילי. הנאשם אינו עובד, מתגורר בבית הוריו בירושלים ומתפרנס מקצבת הכנסה. מדברי הנאשם לשירות המבחן עלה כי הוא שרוי בחובות שהצטברו לאורך השנים. אביו של הנאשם הנו נכה כתוצאה מתאונת עבודה בה נקטעו ידו ורגלו. לאחרונה עבר האב אירוע מוחי, והנאשם מטפל בו. בשנת 2003 התחתן הנאשם לראשונה ונולד לו בן. בשנת 2007 התגרש הנאשם מאשתו הראשונה, ולדבריו כיום הוא אינו בקשר איתה או עם בנו. בשנת 2008 נישא הנאשם בשנית למתלוננת בתיק זה, ונולדו להם שלושה ילדים. בשנת 2014 התגרשו הנאשם והמתלוננת, והוא אינו משלם דמי מזונות נוכח מצבו הכלכלי. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן קשר אוהב וקרוב עם ילדיו, והביע צער וכאב סביב הרחקתו מאזור המגורים שלהם. הנאשם סירב לשותף את שירות המבחן בכל הנוגע ליחסיו עם המתלוננת בעת נישואיהם וכן כיום.

בתסקיר צוין כי הנאשם התקשה לענות על השאלות שהפנה לו שירות המבחן, וענה באופן שטחי ומנותק רגשית. הנאשם טען כי אינו זוכר אירועים רבים והתייחס באופן מצמצם לנושאים שעלו בשיחה. שירות המבחן התרשם ממוצפות רגשית גבוהה במהלך השיחה עם הנאשם, והעריך כי חוסר שיתוף הפעולה מצידו נובע מקושי להתמודד עם החשיפה הכרוכה בהליך אבחון פסיכו-סוציאלי, וכן מקושי בהתמודדות רגשית עם נסיבות חייו ומורכבות מצבו. הנאשם מסר לשירות המבחן אינפורמציה קונקרטית על מהלך חייו, ולא התייחס לנושאים משמעותיים כגון מערכת היחסים עם נשותיו לשעבר, כולל המתלוננת. עוד צוין בתסקיר כי שיחת האבחון עם הנאשם הופסקה מוקדם עקב בקשת הנאשם, ולאחר מכן הוא לא הגיע לפגישה נוספת שנקבעה לו. בתסקיר נרשם כי הנאשם סירב לאפשר לשירות המבחן להיפגש עם המתלוננת ולחתום על ויתור סודיות (יוער כי בדיון שהתקיים לפניו ביום 13.1.2016 טען הנאשם כי הובן שלא כשורה על-ידי שירות המבחן, וכי הוא מסכים לכך ששירות המבחן ייפגש עם המתלוננת וכן מסכים לחתום על ויתור סודיות).

אשר לעבירות נשוא תיק זה - הנאשם סיפר לשירות המבחן כי הודה בבית המשפט בביצוע עבירת התקיפה על-מנת להגן על משפחתו מפני הליך משפטי מורכב וקשה. לדבריו, הוא אמנם זרק את הטלפון של המתלוננת, אולם לא הכה אותה (יוער כי בדיון שהתקיים לפניו ביום 13.1.2016 הבהיר הנאשם כי הוא עומד מאחורי הודאתו בבית-המשפט לגבי כלל העבירות בהן הורשע).

שירות המבחן התרשם כי אורחות חייו של הנאשם מאופיינים באי-יציבות מתמדת בתחומים השונים, ומקושי בקשר עם גורמי סמכות. כמו כן, התרשם שירות המבחן כי יחסיו של הנאשם עם דמויות משמעותיות בחייו - נשותיו לשעבר ובנו הבכור - מורכבים ומאופיינים במטענים רגשיים ושליליים. להערכת שירות המבחן, הנאשם מנסה להציג חוסן נפשי ותפקוד תקין וחיובי, אך לצד זאת, ניכרת פגיעותו הרבה וקושי להכיל תחושות מצוקה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להתייחס באופן קונקרטי לקשייו ומתקשה להתייחס להיבטים רגשיים. עקב קשיי הנאשם לשותף פעולה,

התקשה שירות המבחן להעמיק במניעים שבבסיס ביצוע העבירות.

במישור ההמלצה - נוכח האמור בתסקיר וקשייו של הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש

5. באת-כוח המאשימה, עו"ד דקלה לוי, עמדה על נסיבות ביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם ועל הערכים שנפגעו בגין. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם לעבירה נשוא האישום הראשון נע ממאסר קצר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד 6 חודשי מאסר בפועל. אשר לעבירות נשוא האישום השני, המאשימה טענה כי המתחם נע ממאסר מותנה ורכיבי ענישה נוספים, ועד מספר חודשי מאסר בפועל. בנסיבות העניין, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר קצר בפועל (לריצוי בדרך של עבודות שירות או מאחורי סורג ובריח), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך של 3,000 ₪.

מנגד, באת-כוח הנאשם, עו"ד חגית רייזמן, עמדה על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשה, ועתרה להסתפק בעונש של מאסר מותנה ולצידו קנס ו/או פיצוי למתלוננת.

הנאשם בדבריו לפני התייחס לקושי שלו "לדבר עם אנשים", ולהיפתח מול שירות המבחן. הנאשם הוסיף כי ככל שהכנת תוכנית של"צ כרוכה בשיחות עם שירות המבחן, "אני לא יוכל לעמוד בזה..." (פרוטוקול מיום 13.1.2016, עמ' 17, ש' 26-28).

ריבוי עבירות

6. מאחר שבנסיבות המקרה דן הורשע הנאשם בשני אישומים, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הנה האם שני האישומים מהווים אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת כולל, או שמא מדובר בשני אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם עונש הולם נפרד (ראו: סעיף 40 לחוק העונשין). מחד גיסא, הרקע של העבירות שביצע הנאשם דומה והן כוונו כלפי אותה נפגעת עבירה (גרושתו של הנאשם). לפיכך, ניתן לטעון כי מדובר באותה מסכת עבריינית, וכי כל העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד (ראו והשוו: "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפיסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפיסקה 2 לפסק-דינו). ודוק, במסגרת קביעתו של המתחם הנ"ל, מן הראוי ליתן משקל לכך שהנאשם ביצע מספר "מעשים" כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. מטבע הדברים, הדבר ישווה מידה של חומרה שתשפיע על קביעתו של מתחם העונש ההולם הכולל בגין העבירות בהן הורשע הנאשם.

מאידך גיסא, המעשים נשוא שני האישומים בוצעו בהפרש זמנים של מספר חודשים, והעבירות במסגרתם אינן זהות. ניתן להפריד בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים מבחינה כרונולוגית ומהותית, באופן שאינו מלאכותי. לפיכך,

ניתן לטעון כי מן הראוי לקבוע מתחם נפרד לכל אחד משני האישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-העובדתי" לפי גישת כב' השופט דנציגר ברע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דינו). ודוק, אף בהתאם לגישה האחרונה, לא ניתן להתעלם מהזיקה הממשית בין האירועים השונים. לפיכך, גם לפי גישה המצדדת בקביעת מתחמים נפרדים לשני האישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן, אני סבורה כי יש מקום לגזירת עונש כולל בגינם כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע" כפי שפורטו לעיל. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן (בהתאם למבחן "הצורני-העובדתי"), ולצדם אקבע מתחם כולל המתייחס לכלל העבירות בגין הורשע הנאשם (בהתאם למבחן "הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אגזור את העונש המתאים בגדרי המתחמים שייקבעו.

מתחמי הענישה ההולמת

7. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

8. **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס עבירת אלימות בה עסיקן בתיק זה, ענינם בהגנה על שלמות הגוף מפני פגיעה פיזית, וכן על תחושת הביטחון האישי ועל שלווה הנפש. אשר לעבירות הגניבה וההיזק בזדון - עבירות אלה נועדו להגן על קניינו של הפרט, על פרטיותו ועל תחושת הביטחון האישי שלו. הצורך בהגנה על ערכים אלה מקבל משנה חשיבות בנסיבות המקרה דנן, בשים לב לכך שהעבירות בוצעו כלפי מי שהייתה בת-זוגו של הנאשם בעבר, וכיום היא גרושתו. בתי-המשפט עמדו פעמים רבות בפסיקתם על כך שעבירות אלימות ורכוש המבוצעות בתוך המשפחה כנגד בנות-זוג (בהווה או בעבר), הן בעלות חומרה מיוחדת נוכח הפגיעה בתא המשפחתי ובערכים הנלווים לו.

9. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** מלמדת כי בשני מקרים שונים, נקט הנאשם בהתנהגות אלימה כלפי גרושתו, שהופנתה כלפי גופה או רכושה. במקרה המתואר באישום הראשון, כללו מעשיו של הנאשם שימוש באלימות פיזית כלפי גופה של המתלוננת, עת הנאשם הכה את המתלוננת על פניה, לאחר שזו השיבה לו כי היא רוצה להמשיך בחייה. לצד כיעור המעשה, מן הראוי לציין כי אין טענה שנגרמה למתלוננת חבלה גופנית, או כי היא נזקקה לטיפול רפואי מסוג כלשהו. במקרה המתואר באישום השני, נטל הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת ללא רשותה, והטיח אותו בגדר מתכת באופן שגרם לניפוצו לרסיסים, וזאת על רקע סירובה של המתלוננת למסור לנאשם את קוד האבטחה של המכשיר. לאחר מכן, הוציא הנאשם את כרטיס הסיים מהמכשיר, ונטל אותו לרשותו. בהקשר זה, יצוין כי הסיים והפלאפון, אינם רק חפצים בעלי ערך רכושני, אלא הם יכולים לכלול מידע אישי רב בדומה למחשב אישי, כגון: מספרי טלפון שמורים, תמונות, סרטונים, תכתובות דואר אלקטרוני, הודעות, כתובות ועוד. לפיכך, הנזק לו גרם הנאשם במעשיו אינו רכוש גרידא, אלא כולל גם פגיעה בפרטיותה של המתלוננת ובכבודה.

10. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בגין עבירות אלימות בתוך המשפחה כלפי בת זוג ניתן למצוא מנעד רחב של עונשים: מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל במקרים קלים בנסיבותיהם; דרך עונשי מאסר

בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; ועד עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריא לתקופה משמעותית. הכל, בהתאם לנסיבות המעשה ולנסיבותיו של העושה.

11. בהתחשב בעיקרון ההלימה המהווה עיקרון מנחה בענישה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים כפי שפורטו לעיל; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת לגבי האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן הנם כדלקמן:

בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי" (לפיו עסקינן ב"מספר אירועים"):

בכל הנוגע לאישום הראשון (הכאת פני המתלוננת, בלא שנגרמה חבלה כלשהי או צורך בטיפול רפואי) - מתחם העונש ההולם נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד מאסר קצר בפועל.

בכל הנוגע לאישום השני (שבירת מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת וגניבת הסים מתוכו) - מתחם העונש ההולם נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד מאסר קצר בפועל.

בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" (לפיו עסקינן ב"אירוע אחד" הכולל "מספר מעשים"):

מתחם העונש ההולם ביחס לכלל העבירות בגין הורשע הנאשם, נע מענישה מוחשית משמעותית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל (הניתנים במקרים המתאימים לריצוי בדרך של עבודות שירות).

12. בנסיבות העניין, לא התבקשתי, ואף לא ראיתי, לסטות מהמתחמים שנקבעו לקולא או לחומרה.

העונש המתאים

13. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א-י לחוק העונשין:

לטובת הנאשם, התחשבתי בהודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן, באופן שחסך את הצורך בשמיעת עדות המתלוננת. עוד התחשבתי בהעדרו של עבר פלילי, ובכך שמאז ביצוע העבירות בשנת 2014 לא הורשע הנאשם הרשעה נוספת בפלילים. בנוסף, התחשבתי בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן וכן בטיעוני הסנגורית לפניי.

לחובת הנאשם, נזקפים חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, וכן הצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותן. בנוסף, התחשבתי בהיבטים מעוררי הקושי בדפוסי אישיותו של הנאשם ובהתנהלותו, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן.

באיזון בין השיקולים, ראיתי להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם. ודוק, נוכח השיקולים לחובת הנאשם, אינני רואה להסתפק בענישה הצופה פני עתיד, ויש צורך גם בענישה מוחשית. מלכתחילה, סברתי כי העונש המוחשי שיכול להתאים למעשיו של הנאשם, הוא צו של"צ. דא עקא, שירות המבחן לא בא בהמלצה על כך מסיבות שפורטו בתסקיר, וגם הנאשם בדבריו לפני הביע קושי להתחייב לכך. בנסיבות אלה, אינני רואה לאלץ את הנאשם לפנות לשירות המבחן לצורך הכנתה של תוכנית של"צ, כאשר מדברי הנאשם עולה כי ככל הנראה, התוצאה בהמשך הדרך עלולה להיות הפקעתה. לגישתי, טיב המעשים ויתר נסיבות המקרה (לרבות העדרו של עבר פלילי והעדרה של הרשעה נוספת מאז ביצוע המעשים בשנת 2014), אינם מצדיקים הטלת רכיב עונשי של מאסר בפועל (ולו בדרך של עבודות שירות). בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי במקרה זה יש להורות על ענישה מוחשית כספית, בדמות קנס ופיצוי כספי למתלוננת, וזאת לצד ענישה הצופה פני עתיד.

סוף דבר

14. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. מאסר על-תנאי לתקופה של חודשיים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירות גניבה או היזק בזדון.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של שלושה חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירות אלימות מסוג עוון (לרבות איומים).

ג. מאסר על-תנאי לתקופה של שישה חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירות אלימות מסוג פשע.

ד. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.3.2016 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

בית המשפט הסביר לנאשם במפורש כי תחת הקנס נקבעו ימי מאסר, במידה והקנס לא ישולם במועדים שנקבעו. הנאשם אישר כי הבין את הדברים.

ה. פיצוי למתלוננת בסך 3,000 ₪. ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 15.3.2016 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המאשימה תמסור במידי את פרטי המתלוננת למזכירות, לצורך העברת כספי הפיצוי לרשותה.

ככל שיש הפקדות בתיק וככל שאין מניעה בדין לכך, ניתן לקזז מתוך ההפקדה את הפיצוי והיתרה תשולם כמפורט לעיל.

המזכירות תמציא העתק של פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' אדר א' תשע"ו, 14 פברואר 2016, במעמד הצדדים.